

ምዕራፍ ሦስት
ለእድገት
ጌታን ማዳመጥ

ምዕራፍ ሦስት

ለእድገት ጌታን ማዳመጥ

በአገልግሎት ለማደግ ከሚያስፈልጉ ነገሮች አንዱ ማዳመጥ ነው። ማዳመጥ በማስተዋል ሰምቶ በሥራ ላይ ለማዋል ያለውን ጉጉት ወይም ፍላጎት የሚገልጽ ስሜት ነው። የተፈጥሮ ጆሮአችን ጤንነቱን የምንመዝነው ድምጽን ለመስማት ካለው ችሎታ አንጻር ነው። የልቦናችንን ጆሮ የማዳመጥና መንፈሳዊ ጤንነታችንንም የምንመዝነው ከጌታ ለመስማት ካለን ፍላጎት አንጻር ነው። በእሁኑ ባለንበት ዘመናዊ ዓለም ውስጥ ከቁጥር በላይ የሆኑ የተለያዩ ድምጾች አየሩን ሞልተውታል። ይህም ስለሆነ ከመስማት አልፎ ማዳመጥ መቻሉ የሚጠቅመውን ከማይጠቅመው ለመለየት ታላቅ አስተዋጽኦ አለው።

በእሁኑ ጊዜ በጣም አሳሳቢው ነገር የሚሰማው ድምጽ ብዛት ብቻ ሳይሆን ሳይሰሙ የሚናገሩትም ሰዎች ቁጥር በሚያስፈራ ሁኔታ እየጨመረ መሄዱም ነው። ሰዎች በተፈጥሮ የሚቀናን አጣርተን ለመስማት ጆሮቻችንን የበለጠ ከመጠቀም ይልቅ ፈጥነን ለመናገር እንደበታችንን ማስላቱ ነው። ስንናገር የምንጠቀመው ምላሳችንን ነው። እግዚአብሔር አንድ ጊዜ ለመናገር ሁለቱ መስማት እንዳለብን ስለሚያውቅ ሳይሆን አይቀርም አንድ ምላስ ሁለት ጆሮ የሰጠን። ስለዚህ እውነት ቃሉ ሲመሰክር “ስለዚህ፣ የተወደዳችሁ ወንድሞች ሆይ፣ ሰው ሁሉ ለመስማት የፈጠነ ለመናገርም የዘገየ... ይሁን፤” (ያዕ. 1:19) ይላል።

በተጨማሪም በሁለቱ የአካል ብልቶች መካከል ያለውን ልዩነት በማጤን ስንመለከት ብዙ ነገሮችን መማር እንችላለን።

	ጀሮ	ምላሽ
1. የቅርጻቸው ልዩነት	ከውጭ የሚመጣውን ለመቀበል	ከውስጥ ያለውን ለማውጣት
2. አገልግሎታቸው	መልእክት መቀበል	መልእክት ማቀበል
3. አቅጣጫቸው	ከሌላ የሚመጣውን ወደ ውስጥ ያስገባል	የራሱን ለሌሎች ያደርሳል
4. ብዛታቸው	ለአንድ ሰው ሁለት አለው	ለአንድ ሰው እን አለው
5. የእግዚአብሔር ምክር	ሁሌ ተጠቀምበት	ተቆጣጠረው
6. አሠራራቸው	ነገርን ያጠራል	እሳትን ይጭራል
7. ውጤታችን	በማዳመጥ ጽድቅ ይበዛል ስለ ሰማን አይፈረድብንም	በንግግር ብዛት ኃጢአት ወደ ውስጥ ይገባል ለምንናገረው ሁሉ ተጠያቂዎች ነን

ስለዚህ ጀሮ ሰውነታችን ሚዛናዊ እንዲሆን ይረዳዋል።

እነዚህ ልዩነቶች እንዲያስፈራሩን ሳይሆን አገልጋይ በአገልግሎቱ ለማደግ ምላሱ በእግዚአብሔር ቅዱስ እሳት መነካት እንዳለበት ሁሉ ጀሮቹም በትክክል ለመስማት መንጻት እንዳለባቸው ለማመልከት ነው። በአገልግሎቱ ለማደግ የሚፈልግ አገልጋይ ከመስማትም አልፎ ባለማቋረጥ ማዳመጥ እንዳለበትም ለማሳየት ነው። ማዳመጥ ከሁሉም ምእመን የሚጠበቅ ከሆነ፣ በተለይም በሕዝብ ፊት ቆሞ በታላቅ አምላክ ስም የሚናገር የመድረክ አገልጋይ ያለበት የማዳመጥ ሃላፊነት

በቀላሉ የሚታይ መሆን የለበትም። ያዕቆብም ይህን ስለ ተረዳ ነበር “ወንድሞቼ ሆይ፤ ከእናንተ ብዙዎች እስተማሪዎች አይሁኑ፤ የባሰውን ፍርድ እንድንቀበል ታውቃላችሁና።” (ያዕ. 3:1) ያለው። ብዙ ጊዜ ችግራችን መናገራችን ላይ ሳይሆን አጣርተን ሳንሰማ በማውራታችን ላይ መሆኑ መታወስ አለበት። በመሠረቱ ቃል ሕይወት የመስጠትም፤ ሆነ የመግደልም ኃይል አለው። እግዚአብሔርም ዓለምን በቃሉ ነው የፈጠረው። “ይሁን አለ ሆነም።” (ዘፍ. 1) የቃል ኪዳን ሰዎች ማለትም እስራኤላውያን ወደ እግዚአብሔር ለመዳን በጮኹ ጊዜ ለደህንነታቸውና ለፈውሳቸው የላከው ቃሉን እንደ ነበረ መዝሙራቸው ሲመሰክር እንደዚህ ይላል። “ቃሉን ላከ ፈውሳቸውም፤ ከጥፋታቸውም አዳናቸው።” (መዝ. 106:20) ከዚያም በላይ እኔንና እናንተን ለማዳን የላከው ቃሉን ነበር። “ቃልም ሥጋ ሆነ፤ ጸጋንና እውነትንም ተመልቶ በእኛ አደረ፤ አንድ ልጅም በአባቱ ዘንድ እንዳለው ክብር የሆነውን ክብሩን አየን።” (ዮሐ. 1:14) በደሙ እንጽቶ በመንፈሱ ቀድሶ ልጆቹና የቃሉ አገልጋዮች ካደረገን በኋላ የእርሱን ቃል በአንደበታችን እንደሚያደርግ ብቻ ሳይሆን የእርሱንም ቃል እንድንናገር ከመረጠን ሊፈጽመውም እርሱ ፈቃዱ ነው። “በየስፍራው ሁሉ ሰበኩ፤ ጌታም ከእነርሱ ጋር ይሠራ ነበር፤ በሚከተሉትም ምልክቶች ቃሉን ያጸና ነበር።” (ማር. 16:20) ከዚህም ጋር የእርሱ ቃል ስለታም ሰይፍ፤ ኃይለኛ መዶሻ፤ ብርቱም እሳት ስለሆነ ከወጣ በከንቱ እንደማይመለስ መጽሐፍ ቅዱሳችን ሲያረጋግጥ እንዲህ ይላል፡- “ከእኔ የሚወጣ ቃሉ እንዲሁ ይሆናል፤ የምሻውን ያደርጋል የላከሁትንም ይፈጽማል እንጂ ወደ እኔ በከንቱ አይመለስም።” (ኢሳ. 55:11)

ይህም ስለሆነ በእርሱ ስም የሚናገሩ ባሪያዎቹ ሁሉ የእርሱን

ቃል በትክክል ለመናገራቸው እርግጠኞች መሆን ብቻ ሳይሆን ሳይሰሙም እንዳይናገሩ ታላቅ ጥንቃቄ ማድረግ ይኖርባቸዋል። ለዚህ መፍትሔው ድምጹን ማዳመጥና በትክክል መስማት ነው። ወንድሞች አገልጋዮች ሁሉ እንደ እኔ ከሆኑ ትልቁ ችግራችን መስማት ብንችልም እንኳ ሃሳባችንን ሰብስቦ በቀላሉ ማዳመጥ ሳይ ነው። እኔና ባለቤቴ እንደ ተጋባን እርሷ አንድ ነገር እየነገረችኝ ሳለ እኔም እየሰማኋት ሌላ ነገር እሠራለሁ። ከዚያ “ሰማሽኝ ወይ?” ስትለኝ “አዎን” ብዬ የነገረችኝን መልሼ እደግምላታለሁ። ለነገሩ መስማት ሰምቻታለሁ ነገር ግን ያላደረኩዋቸው ነገሮች ነበሩ። እነዚህም

1) እርሷ ለምትነግረኝ ነገር ቅድሚያ በመስጠት አላዳመጥኳትም።

2) ምንም እንኳን እኔ ሰምቻለሁ ብላትም ለእርስዋ በተግባራ ያስተላለፍኩት መልእክት እንቺ የምትነግረኝ ነገር አስፈላጊነቱ ይህን ያህል ስላልሆነ ቅድሚያ አልሰጠውም የሚል ነበር።

3) ከዚያም በላይ እኔ የማደርገው ነገር የበላይነት ስላለው ለማቆም አልፈልገም የሚል ነው።

4) ይህ ዓይነቱ ሁኔታ በእክብሮት የመስማት ምልክት አይደለም።

5) መስማት የፈለኩትን መርጫ የመውሰድ ዝንባሌ ከፍተኛ ይኖራል ማለት ነው።

6) ሌላው ችግር ደግሞ የሰማው የራሴን ጉዳይ እያከናወንኩ ስለሆነ በመካከሉ የሚያመልጡኝ ነጥቦች ስለሚኖሩ እነዚያን ቦታዎች የምሞላው ለእኔ በመሳሉኝ ነገር ነው።

ብዙ ጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር ያለንም ግንኙነት ይህን የሚመስል ነው። ጌታ ሲናገረን ብዙ ጊዜ የምንሰማው፣ ራሳችንን በሌላ

ነገር ጠምደን በተከፈለ ልብ ነው። በዚህ ጊዜ እኛ ለመስማት የፈለግነውን ነገር ብቻ ከሰማን በኋላ ከእርሱ እንደ ሆነ አድርገን እናስተላልፋለን። ይህ ትልቅ ሃላፊነት ያለበት ጉዳይ ስለሆነ እንጠየቅበታለን። ከዚያም በተረፈ በአገልግሎት እንዳናድግ ትልቅ ጠንቅ ይሆንብናል። በአገልግሎት ለማድግ መልእክታችን ከጌታ መሆን ይኖርበታል። መልእክታችን ከጌታ እንዲሆን ከእርሱ ለመስማት በሙሉ ልብ ማዳመጥ በጣም አስፈላጊ ነው።

እንግዲህ በአገልግሎት ለማድግ ጌታን መስማት አስፈላጊ ከሆነ “ማድረግ የሚገቡን ነገሮች ምንድን ናቸው?” የሚለው ጥያቄ ሁሉም አገልጋይ ራሱን ጠይቆ ለራሱ በጸሎት ከመጽሐፍ ቅዱስ መልስ ማግኘት ይኖርበታል። ለዚህ ዓይነት ጥናት መመሪያ ሊሆኑ የሚችሉትን ጥቂት ነጥቦች ከዚህ ቀጥሎ እዘረዝራለሁ።

1። የጌታን ተስፋ አምኖ መቀበል።

እግዚአብሔር ለልጆቹ ድምጹን ያሳስማበት ዘመን የለም። ይህም ማለት ባለፉት ዘመናትም ቢሆን እግዚአብሔር በቃል ኪዳን ውስጥ ለነበሩት ሰዎች በግልጽ ይናገራቸው ነበር ማለት ነው። በጎሊናቸው ተናግሮአቸው ነበር። (ሮሜ. 2:) በብሉይ ኪዳን ሕግ አማካይነት ተናግሮአቸዋል። በሙሴ በኩል ሕግና ሥርዓት ብቻ ሳይሆን ድምጹንም ያሰማቸው ነበር። ነገር ግን ታላቁ ውድቀታቸው “ሕዝቡም ሁሉ ነጉድጓዱንና መብረቁን፣ የቀንደ መለኮቱን ድምጽ፣ ተራራውንም ሲጤስ አዩ፤ ሕዝቡም ባዩ ጊዜ ተርበደበዱ፣ ርቀውም ቆሙ። ሙሴንም፡- አንተ ተናገረን እኛም እንሰማለን፤ እንዳንሞት ግን እግዚአብሔር አይናገረን አሉት።” (ዘጸ. 20:18-19) በዚህ ትዕይንት ውስጥ ሁለት ነገር

አደረጉ። እንደኛ ርቀው ቆሙ። የአገልጋይ ውድቀት የሚጀምረው የእግዚአብሔርን ድምጽ ከሚሰማበት ቦታ ርቆ መቆም ሲጀምር ነው። ልብ እንበል! ርቀው አልሄዱም፤ ነገር ግን “ርቀው ቆሙ” እንጂ። በአገልግሎት ውስጥ ብዙ ጊዜ የሚያጋጥመው ይህ ዓይነት ሁኔታ ነው። ጌታን ስለምንከተለውና በአገልግሎት ውስጥ ስላለን ርቀን ብዙ አንሄድም፤ ነገር ግን በሥራ ብዛትም ሆነ በተለያዩ ነገሮች አሳብበንና አመሃኝተን በጣም ሳንቀርብ ከሩቁ እንቆማለን። ርቀን ስለቆምን ድምጽ እንሰማለን እንጂ መልእክቱን መለየት ስለማንችል በጣም አደገኛ ሁኔታ ላይ እንወድቃለን። አልሰማንም ወይም አልተላከንም እንዳንል ከሩቅ ድምጽ ሰምተናል። ትክክለኛ መልእክት አለን ብለን እንዳንል አጣርተን አልሰማንም። ከዚህም የተነሳ የሚመስለንን መናገር እንጀምራለን። እውነት ለመሆኑና ከሩቅ የሰማነውንም ድምጽ ለመተርጉም ጥረት ማድረጋችን አይቀርም፤ ይህ ዓይነቱ ሁኔታ ነው ዛሬ የብዙ አገልጋዮችን አገልግሎት አደጋ ላይ የሚጥለው። የቅርብ ሩቅ መልእክተኞች ስለሚሆኑ ብዙ ችግር ይፈጥራል።

ሁለተኛ “እግዚአብሔር አይናገረን” ሙሴ ይናገረን ማለታቸው ነበር። በፍርሃትም ምክንያት እንኳን ቢሆን በቀጥታ ለመስማት አልፈለጉም። ስለዚህ ከሙሴ ለመስማት መረጡ። ከእግዚአብሔር ሰዎች መስማት መጥፎ አይደለም። እንደ አገልጋይ ግን ከእግዚአብሔር ሳንሰማ እገሌ በተናገረው ወይም ባስተማረው ብቻ ማገልገል አንችልም። ለዚህም ነው ዛሬም ብዙ አገልጋዮች እገሌ እንደዚህ ይላል፤ ወይም እንደዚህ ያደርጋል፤ ወይም እንደዚህ ይሰብካል በማለት ለማገልገል የሚጥሩት። ለሙሴ የተናገረ አምላክ ለእነርሱ መናገር ይፈልግ ነበር፤ ነገር ግን እነርሱ ለመስማት ዝግጁዎች አልነበሩም። እንግዲህ ማስተዋል ያለብን ነገር እግዚአብሔር ሁልጊዜ ድምጹን ሊያሰማን የተዘጋጀ አምላክ

መሆኑን ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ይህን እውነት ሲያረጋግጥ የሚከተሉትን ያስገነዝበናል።

1.1 እግዚአብሔር በክርስቶስ ኢየሱስ ተናግሮናል። “ከጥንት ጀምሮ እግዚአብሔር በብዙ ዓይነትና በብዙ ጉዳና ለአባቶቻችን በነቢያት ተናግሮ፣ ሁሉን ወራሽ ባደረገው ደግሞም ዓለማትን በፈጠረበት በልጁ በዚህ ዘመን መጨረሻ ለእኛ ተናገረን፤” (ዕብ. 1:1-2)። ቃሉ “ተናገረን” ይላል። እግዚአብሔር አድርጎታል። ሃላፊነቱ እንግዲህ መስማቱ ላይ እንጂ በእግዚአብሔር መናገር ላይ አይደለም።

1.2 እግዚአብሔር አብ በልጁ በኩል እየተናገረ ነው። እግዚአብሔር አብም በልጁ በኩል እየተናገረ እንደሆነ ቃሉ ሲመሰክር “እርሱም ገና ሲናገር፣ እነሆ፣ ብሩህ ደመና ጋረዳቸው፣ እነሆም፣ ከደመናው፡- በእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ ይህ ነው፤ እርሱን ስሙት የሚል ድምጽ መጣ።” (ማቴ. 17:5) ትእዛዙ “እርሱን ስሙት” የሚል ነው። አሁንም ጉዳዩ መስማቱ ላይ እንደሆነ ማስተዋል ይጠቅማል።

1.3 ጌታ ኢየሱስ ለልጆቹ ድምጹን ያሰማል። “በጎቼም ድምጹን ይሰሙታል፤ የራሱንም በጎች በየስማቸው ጠርቶ ይወስዳቸዋል።” (ዮሐ. 10:3) “ይሰሙታል” ስለሚል እየተናገረ ነው ማለት ነው። ወደ ፊትም ይናገራል ማለት ነው። ድምጹ የማያቋርጥ መሆኑ ግልጽ ነው።

1.4 መንፈስ ቅዱስ ድምጹን ባለማቋረጥ ያሰማል። “የክርስቶስ ተካፋዮች ሆነናልና፤ እየተባሉ፡- ዛሬ ድምጹን ብትሰሙት፣ በማስመረር እንደ ሆነ ልባችሁን እልከኛ እታድርጉ።”

(ዕብ. 3:15) ያለውም ለዚህ ነው። መንፈስ ቅዱስ እጽናኝ ስለሆነ ድምጹን በመስማት ያጽናናል። እስተማሪም ነውና ይናገራል። ሳይናገር ማስተማር ያስቸግራል።

1.5 ቃሉ የተሰጠን ድምጹን በየዕለቱ እንድንሰማ ነው። ስለዚህ ነው በብሉይ ኪዳን ውስጥ ብቻ ሳይሆን በአዲስ ኪዳን በቃሉ እማካይነት ድምጹን መስማትን እንድንለማመድ የሚመክረን። ለምሳሌ ያህል የሚከተሉትን እንመልከት፡-

በሙሴ በኩል - “ሙሴም መጣ፤ የሕዝቡንም ሽማግሌዎች ጦርቶ እግዚአብሔር ያዘዘውን ይህን ቃል ሁሉ በፊታቸው ተናገረ። ሕዝቡ ሁሉ እንድ እፍ ሆነው፡- እግዚአብሔር ያለውን እናደርጋለን ብለው መለሱ፤ ሙሴም የሕዝቡን ቃል ወደ እግዚአብሔር አደረሰ።” (ዘጸ. 19:7-8)

በኢያሱ በኩል - “ኢያሱም ለእስራኤል ልጆች፡- ወደዚህ ቀርባችሁ የእምላካችሁን የእግዚአብሔርን ቃል ስሙ አለ።” (ኢያ. 3:9)

በመዝሙረኛው በኩል - “እግዚአብሔር እምላክ የሚናገረውን እሰማለሁ፤ ሰላምን ለሕዝቡና ለቅዱሳኑ ልባቸውንም ወደ እርሱ ለሚመልሱ ይናገራልና።” (መዝ. 84:8)

በሕዝቅኤል በኩል - “የእግዚአብሔርን ቃል ስማ፤ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- ...” (ሕዝ. 20:47)

በሐዋርያት በኩል - “በሁለተኛውም ሰንበት ከጥቂቶቹ በቀር የከተማው ሰው ሁሉ የእግዚአብሔርን ቃል ይሰሙ ዘንድ ተሰበሰቡ።” (ሐዋ. 13:44)

እግዚአብሔር ባሪያዎቹን ሲጠራቸው ከእቅዶቹ መሃል እንደኛው ቃሉን ያሰማቸው ዘንድና በእነርሱ በኩል ይናገር ዘንድ ነው። ድምጹን

መስማት ከጥሪያችን ጋር የተሰጠን ኃላፊነት መሆኑን ሲያስገነዝቡን መንፈስ ቅዱስ ስለ ጳውሎስ ጥሪ እንዲህ ይላል “እርሱም አለች፡- የእባቶቻችን አምላክ ፈቃዱን ታውቅ ዘንድና ጻድቁን ታይ ዘንድ ከአፋም ድምጽን ትሰማ ዘንድ አስቀድሞ መርጠሃል።” (ሐዋ. 22:14) ከክርስቶስ አፍ ድምጽን ይሰማ ዘንድ አስቀድሞ የተጠራው ሐዋርያው ጳውሎስ ብቻ ሳይሆን በጌታ የተጠራና የተቀባ አገልጋይ ሁሉ ነው። ካልሰማን ግን መናገር አንችልም “ስለ ሕይወት ቃል ከመጀመሪያው የነበረውንና የሰማነውን በዓይኖቻችንም ያየነውን የተመለከትነውንም እጆቻችንም የጻሰሱትን እናውራለን፤” (1ዮሐ. 1:1) ይላልና።

2) ለመስማት በፊቱ መቆም።

ጌታ የሚናገረው ለሚሰሙት ነው። ቃሉም ልባችንን እልክኛ እንዳናደርግ ብቻ ሳይሆን “መንፈስ ለአብያተ ክርስቲያናት የሚለውን” እንድንሰማ አጥብቆ ይመክረናል። ድምጹን ለመስማት በፊቱ በጸጥታ ሕይወት መገኘትን ይጠይቃል። ብዙ ጫጫታ ባለበት ቦታ ድምጹን መለየት ያስቸግራል። አብርሃም የእግዚአብሔርን ድምጽ የሰማው በእርሱ ፊት በመቆም ነበር። “...አብርሃም ግን በእግዚአብሔር ፊት ገና ቆሞ ነበር።” (ዘፍ. 18:22) ኤልያስም የእግዚአብሔር ድምጽ የሰማው ተለይቶ በፊቱ በመቆም ነበር። “ውጣ፤ በተራራውም ላይ በእግዚአብሔር ፊት ቁም አለ። እነሆም፤ እግዚአብሔር አለፈ፤” (1ነገ. 19:11)። ሁል ጊዜ የሚሮጥ የጥምና ጊዜ የሌለው አገልጋይ የጌታውን ድምጽ መስማት እንደማይችል መገንዘቡ በጣም ያስፈልጋል። እንደ ኤልያስ በእግዚአብሔር ፊት ድምጹን ለመስማት በምንቆምበት ጊዜ

ድምጹን ከመስማታችን በፊት የሚሆኑ ነገሮች ሰላሉ ለዚህም ፈቃደኞች መሆን አለብን።

2.1 የእግዚአብሔር ነፋስ በውስጣችን እንዲያልፍ መፍቀድ ይኖርብናል። “እርሱም፡- ውጣ፤ በተራራውም ላይ በእግዚአብሔር ፊት ቁም አለ። እነሆም፤ እግዚአብሔር አለፈ፤ በእግዚአብሔርም ፊት ትልቅና ብርቱ ነፋስ ተራሮቹን ሰነጠቀ ዓለቶቹንም ሰባበረ፤ እግዚአብሔር ግን በነፋሱ ውስጥ አልነበረም።” (1ነገ. 19:11) አውሎ ነፋስ የመንፈስ ቅዱስ ምሳሌ እንደ ሆነ ከሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 2 እንረዳለን። የመንፈስ ቅዱስ አውሎ ነፋስ ለእግዚአብሔር ድምጽ የሚያዘጋጀው፡-

2.1.1. ተራሮችን በመሰንጠቅ ነው። ተራራ የኩራት ሕይወት ምሳሌ ነው። ብዙ ጊዜ በአገልግሎት ውስጥ የእግዚአብሔርን ድምጽ እንዳንሰማ እንቅፋት ከሚሆኑት አንደኛ ከአገልግሎት መስኮት በኋላ የሚመጣው ኩራት ነው። በተለይም እንደ ኤልያስ ከሰማይ እሳት ከዘነበልን በኋላ እንዳንታበይ የመንፈስ ቅዱስ ነፋስ ያስፈልገናል።

2.1.2. ድምጹን ለመስማት የአለቶች መሰባሰብ አስፈላጊ ነው። አለቶች የልብ ጥንካሬና እልክኝነት ምሳሌ ነው። ጠንካራውንና ደንዳናውን ልብ የሚለውጥና የሥጋን ልብ የሚሰጠን መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው። የመንፈስ ቅዱስን ድምጽ አገልጋይ መለማመድ የሚችለው ልቡ በበዓለ ሃምሳ ቀን ነፋስ ከለሰለሰ በኋላ ብቻ ነው።

2.2 የምድር መናወጥ ከድምጹ ይቀድማል። “...ከነፋሱም በኋላ የምድር መናወጥ ሆነ፤ እግዚአብሔር ግን በምድር መናወጥ ውስጥ አልነበረም።” (1ነገ. 19:11) የምድር መናወጥ በሚሆንበት ጊዜ ብዙ የሚወድቁ ነገሮች አሉ። የደረቁ ቅጠሎች፣ ፍሬዎች፣ ሌሎችም በደንብ ያልተያዙ ነገሮች ሁሉ ይወድቃሉ። ይህ የመንጻት ምሳሌ ነው።

አገልጋይ የጌታውን ድምጽ ባለማቋረጥ ለመስማት መጣል የሚገባቸውን ነገሮች መጣል ይኖርበታል። ብዙ ደረቅ ቅጠሎችንና ሌሎችንም ነገሮች ተሸክመን በፊቱ ለመቆም የምንሞክር ከሆነ ድምጹን መስማት ያስቸግራል።

2.3 የእግዚአብሔር እሳት ድምጹን ይቀድማል። “ከምድር መኖሪያው በኋላ እሳት ሆነ፤ እግዚአብሔር ግን በእሳቱ ውስጥ አልነበረም።” (ነገ. 19:12) እግዚአብሔር ከሙሴ ጋር በተነጋገረ ጊዜ ተራራው ይጨስ እንደ ነበረ ቃሉ ይመሰክራል። የእግዚአብሔር እሳት በአገልጋዩ ሕይወት ውስጥ ምን እንደምትሠራ “የእግዚአብሔር ሰው ሆይ” በሚለው መጽሐፍ ውስጥ ስለ ተዘረዘረ ገጽ 115 ላይ ይመልከቱ።

እንግዲህ በአገልግሎቱ ውስጥ የእግዚአብሔርን ድምጽ በመስማት ማደግ የሚፈልገው አገልጋይ በአምላኩ ፊት በመገኘት የመንፈስ ቅዱስ ነፋስ በውስጡ በመንፈስ ቆሻሻውን ሁሉ በየቀኑ እንዲያስወግድ፣ የጠነከረውን እንዲያቀልጥ መፍቀድ ይኖርበታል። የእግዚአብሔር እሳት ለማጥራት ስለሆነ መፈራት የለበትም። የኢሳይያስ ምላስ በእግዚአብሔር እሳት በተነካ ጊዜ ጆሮዎቹ ተከፍተው የአምላኩን ጥሪ እንደ ሰማ ሁሉ የመንፈሱ እሳት ለእኛ ዛሬ ያንኑ ያደርግልናል። የመንፈስ እሳት እንደበታችንን ሲነካው ጆሮቻችን ይከፈታሉ።

3▶ እንቅፋቶችን ማስወገድ።

እግዚአብሔርን ለመስማት ለድምጹ እንቅፋቶች መሆን የሚችሉትን በጥንቃቄ ለይቶ ማስወገድ በጣም አስፈላጊ ነው። ጥቂቶቹን ለመጥቀስ ያህል የሚከተሉትን እንመልከት።

3.1 ለእርሱ የምናደርጋቸው የሚመስለን መልካም የሆኑ ነገሮች ካልተጠነቀቅን እንቅፋት የሚሆኑበትም ጊዜ አለ። ለምሳሌ ለአገልግሎት መሮጥ፣ መስበክ፣ መዘመር፣ ሰዎችን ማጽናናትና መምከር ወዘተ ናቸው። እነዚህና እነዚህን የመሳሰሉ አገልግሎቶች ሁሉ በጣም መልካም ናቸው። ነገር ግን ካልተጠነቀቅን በእኛና በጌታ መካከል ስለሚገቡ ከእርሱ የምንሰማበት ጊዜ አይኖረንም። ስለዚህ ጌታውን በመስማት ማደግ የሚፈልግ አገልጋይ ሁሉ “የእግዚአብሔርን ለእግዚአብሔር የቁሣርን ለቁሣር” መስጠትን መማር ያስፈልገዋል። የእግዚአብሔርን ጊዜ ለሰዎች የሚሰጥ አገልጋይ ከእግዚአብሔር መልእክት ለመቀበል ጊዜ ስለማይኖረው እርሱም የሚኖረው ለሌሎችም የሚያቀርበው ድርቆሽ ይሆናል።

3.2 በእግዚአብሔር ከማመን በራስ መታመን ሌላው እንቅፋት ነው። በአገልግሎት ውስጥ ለቆዩት አንዱ ትልቁ ችግር ይህ ዓይነቱ ነገር ነው። ለብዙ ጊዜ የእግዚአብሔርን እጅ ከምሕረቱ የተነሳ ከተለማመድን በኋላ እግዚአብሔር እንዲህ የሚያደርገው እኔ እንዲህ ዓይነት አገልጋይ ስለሆንኩ ነው ማለት እንጀምራለን። ከጊዜ ብዛት የተነሳ በራሳችን ዘዴና መንገድ መሄድ ብቻ ሳይሆን ከእግዚአብሔር እንደ ተቀበልን አድርገን እናቀርበዋለን። በዚህ ጉዳይ ከቀጠልን ጌታ እንዲናገር ዕድልም አንሰጠውም። የሰውንም ምክር አንቀበልም።

3.3 ያልሰማነውን መናገር ለእውነተኛው ድምጽ እንቅፋት ነው። አንዳንዴ ከችኮላም የተነሳ ይሁን ወይም መንፈሳዊ ለመምሰል ወይም እግዚአብሔር በእኛ እንዲናገር በጣም ከመፈለጋችን የተነሳ የሰማነውን ሳይሆን እንድንሰማ የምንፈልገውን መናገር እንጀምራለን። ይህን ዓይነቱ እርምጃ በእግዚአብሔር ፊት ሐሰተኞች ነቢያት ስለሚያደርገን ድምጹን ለመስማት ያለን ዕድል የመነመነ ይሆናል።

3.4 የሰማነውን በሥራ ላይ ያለማዋል። እግዚአብሔር ከተናገረን በኋላ ያንን በታማኝነት በሥራ የማናውለው ከሆነ ለድምጹ እንቅፋት ይሆናል። እርሱ የሚናገረው ለዓላማው ስለሆነ ለሰማነው ነገር በእውነት ካልታዘዝን ተጠያቂዎች ከመሆናችንም በላይ እንደሚገባ ማደግ አንችልም።

3.5 ያለ ማመን ለድምጹ መስማት እንቅፋት ነው። እንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር በግልጽ ከተናገረ በኋላ አምነን እርምጃ ከመውሰድ ይልቅ በጣም መጠራጠርን እናበዛለን። ድምጹን ሁልጊዜ የምንጠራጠር ከሆነ መንፈሳዊ ችግር አለብን ማለት ነውና ራስን መመርመሩ በጣም መልካም ነው።

3.6 እግዚአብሔር የሚናገራቸውን ነገሮች መናቅ። እንዳንዴ አገልጋዮች እግዚአብሔር በእነርሱ በኩል ካልሆነ በማንም በኩል የሚናገር አይመስላቸውም። ስለዚህ ወደ ስብሰባም የሚሄዱት ለመናገር እንጂ ለመማር አይደለም። የሚረሱት ነገር እግዚአብሔር የተቀባውን ነቢይ ያስተማረው በአሁያ ተጠቅሞ መሆኑን ነው። (ዘኁል. 22:33) ለመማር ፈቃደኛ ያለመሆን የሚገልጸው እግዚአብሔር የሚጠቀምበትን ዕቃ መናቅና ለስብከት ወይም ለትምህርት ካልሆነ ለእድገት ብሎ ቃሉን ያለማጥናት፤ መንፈሳዊ መጻሕፍትንም ያለማንበብን ነው።

4፤ የእግዚአብሔርን ድምጽ ጠባዮች መረዳት።

የእግዚአብሔር ድምጽ ለየት ያሉ ጠባዮች አሉት። እነዚህን ለይቶ ማወቅ ከእርሱ ባልሆኑ ድምጾች እንዳንታለል ይጠበቀናል።

4.1 የእግዚአብሔር ድምጽ የሚመልስ ድምጽ ነው። ከእዳም ጊዜ ጀምሮ እግዚአብሔር የሚናገረው ያለንበትን ቦታ እውቀን ወደ

እርሱ እንድንመለስ ነው። በነቢያት በኩል ለእስራኤላውያን የተላከው ድምጽ እነርሱን ወደ ራሱ ለመመለስ ነበር። ጌታ ኢየሱስም ጮኸ ድምጹን ለእይሁዶች ያሰማቸው ወደ እርሱ መጥተው የሕይወትን ውኃ እንዲቀበሉ ነበር። “ከበዓሉም በታላቁ በኋለኛው ቀን ኢየሱስ ቆሞ፡- ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ። በእኔ የሚያምን መጽሐፍ እንዳለ፣ የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል ብሎ ጮኸ።” (ዮሐ. 7:37-38) የመንፈስ ቅዱስ ድምጽ ሰዎች ወደ እርሱ እንዲመለሱ ነው የሚጠራው። “መንፈሱና መሽራይቱም ና ይላሉ።” (ራእይ 22:17) ስለዚህ ወደ ጌታ እንድንቀርብ የሚያደርግ ድምጽ ሁሉ የእርሱ መሆኑን መረዳት አገልጋይን ከስሕተት ይጠብቀዋል። እግዚአብሔር በባሪያዎቹ በኩል ሲናገር በሰብከትም ሆነ በትምህርት ወይም በትንቢት ስጦታ ለማቅረብ፣ ለማነጽና ለመገንባት ነው። ከእግዚአብሔር የሚላክ ቅጣት እንኳን ቢሆን ወደ ሕይወትና ወደ ፍጹም ንስሐ ለማድረስ ነው።

4.2 የእግዚአብሔር ድምጽ ብርቱ ነው። “የእግዚአብሔር ድምጽ በኃይል ነው፤ የእግዚአብሔር ድምጽ በታላቅ ክብር ነው።” (መዝ. 28:4) የእግዚአብሔር ድምጽ ፍጹም ኃይል ስላለው ከእርሱ ከወጣ ሆኖአል ማለት ነው። አድናለሁ ካለ አድኖአል። ፈውሻለሁ ካለ ፈውሶአል። ስለዚህ እግዚአብሔር በእርግጥ ከተናገረ አገልጋይ መፍራት የለበትም። እግዚአብሔርን ለመርዳት መጣር አይኖርበትም። ከሌላ አንጻር ደግሞ ከእግዚአብሔር መስማቱን እርግጠኛ ሳይሆን እንዳይናገር ታላቅ ጥንቃቄ ማድረግ ይኖርበታል። አንዳንዴ አገልጋይ ከጌታ ሳይሰማ ለሰዎች በፈውስም መልክ ይሁን በሌላ ተስፋ ይሰጥና ነገሩ ሳይሆን ይቀራል። ከዚህም የተነሳ የጌታ ስም ይነቀፋል። በአገልግሎት የሚያድግ አገልጋይ ከዚህ ዓይነት ስሕተት ራሱን መጠበቅ ይገባዋል።

የእግዚአብሔር ድምጽ ፍጹም ለውጥን የሚያመጣ ድምጽ ነው። (መዝ. 28)

4.3 የእግዚአብሔር ድምጽ ታላቅ ግርማ አለው። “የእግዚአብሔር ድምጽ በኃይል ነው፤ የእግዚአብሔር ድምጽ በታላቅ ክብር ነው።” (መዝ. 28:4) እገልጋይ የእግዚአብሔርን ድምጽ በአክብሮት የማዳመጥ ሃላፊነት አለበት። የእግዚአብሔርን ድምጽ በሰማ ጊዜ ሙሴ ያደገረው ያንን ነበር። ሙሴ የእግዚአብሔርን ድምጽ ከሰማ ጊዜ “...ወደ እግዚአብሔር ያይ ዘንድ ፈርቶአልና ፊቱን ሸፈነ።” (ዘጸ. 3:6) የአምላኩን ድምጽ የተለማመደ ነቢዩ ኤልያስም እንደ ሙሴ ዓይነት ክብር ነበር ለእግዚአብሔር ድምጽ የሰጠው። “ኤልያስም ያንን በሰማ ጊዜ ፊቱን በመጉናጸፊያው ሸፈነ፤ ወጥቶም በዋሻው ደጃፍ ቆመ።” (1ኛ. 19:12-13) በነቢዩ ኢሳይያስ በኩልም የተሰጠውም የእግዚአብሔር ተስፋ “ነገር ግን ወደዚህ ወደ ትሑት መንፈሱም ወደ ተሰበረ፤ በቃሌም ወደሚንቀጠቀጥ ሰው እመለከታለሁ።” (ኢሳ. 66:2) የሚል ነው። የጌታ እገልጋይ ከሁሉም በላይ ለጌታው ያለውን አክብሮትና እውነተኛ ትሕትናውን የሚገልጸው የእግዚአብሔርን ድምጽ ለመስማት ያለው ጉጉትና በሚያሳየው የአክብሮት መታዘዝ ነው።

እንግዲህ በእገልግሎቱ ማደግ የሚፈልግ እገልጋይ ከሁሉም ነገር በፊት እግዚአብሔርን ማዳመጥ ቀዳሚ ጥሪው ማድረግ ይኖርበታል። ይህ እውነት ከሆነ ስለ እግዚአብሔር ድምጽ መወሰን ከሚገባቸው መካከል ጥቂቶቹ፡-

1. ድምጹን ለመስማት ጊዜ ወስኖ በጸጥታ በአምላኩ ዙፋን ፊት መገኘት።
2. የሰማውን ድምጽ ሁሉ በእግዚአብሔር ቃል ወንፊት ማበጠር ወይም መፈተን።

3. ድምጹን በትህትናና በእክብሮት መቀበል።

4. የሰማውን መታዘዝ ወይም መኖር።

5. በእገልግሎቱ ውስጥ በቃሉ ላይ ወይም ከእግዚአብሔር በተቀበለው ላይ ምንም ያለ መጨመር ወይም ያለ ማስቀረት።

6. ዘወትር ለመስማት ዝግጁ ሆኖ መገኘት።

7. እግዚአብሔር የሚናገረው ለዓላማ በእቅድ መሆኑን ያለ መዘንጋት ናቸው።

ምዕራፍ አራት
ለእድገት ከጌታ ጋር መጓዝ

ም ዕ ራ ፍ አ ራ ት

ለ እ ድ ገ ት ከ ጌ ታ ጋ ር መ ጓ ዝ

የአገልግሎት ጥሪ የሕይወት ጉዞ ነው። አገልጋይ በአገልግሎቱ የሚያድገው በጉዞ ላይ ነው። በሌላ በኩል በጉዞ ላይ ያለ አገልጋይ ሁልጊዜ ያድጋል ማለት አይደለም። ሁልጊዜ ለማደግ ከጌታ ኢየሱስ ጋር መኖርና መጓዝን ይጠይቃል። እርሱ በሰጠው ተስፋ መሠረት እስከ አገልግሎታችን ፍጻሜ ድረስ ጨርሶ አይለየንም። (ማቴ. 28:20) ከጌታ ጋር ስንጓዝ የምናድግባቸውን መንገዶች ከዚህ ቀጥለን ጥቂቶቹን እንመለከታለን።

ዓላማውን በማወቅ ማደግ

ጌታ ኢየሱስ ለአገልግሎት አንድን ሰው ሲጠራው ግልጽ ዓላማና ግብ አለው። ይሁን እንጂ ከእነዚህ ሁሉ ዓላማዎችና ግቦች አስቀድሞ ከእርሱ ጋር በአንድነት እንድናገለግል ነው። ይህን አስመልክቶ ስለ ሐዋርያት አጠራር ሲናገር ቃሉ እንዲህ ይላል፡- “ወደ ተራራም ወጣ፤ ራሱም የወደዳቸውን ወደ እርሱ ጠራ፤ ወደ እርሱም ሄዱ። ከእርሱም ጋር እንዲኖሩና ለመስበክ እንዲልካቸው፤...” (ማር. 3:13-14)። እንግዲህ ከዚህ የምንረዳው ሁለት ነገሮች - አንደኛ የጥራው

ዓላማ ከእርሱ ጋር እንዲኖሩና እንዲያገለግሉ ነው። ከእርሱ ጋር ስንኖር የእርሱን ሥራ ብቻ ሳይሆን የእርሱን ማንነት በጥልቀት እየተረዳን እንሄዳለን። አመለካከታችን ወደ እርሱ አመለካከት ይቀየራል። አስተሳሰባችን የእርሱን አስተሳሰብ እየመሰለ ይሄዳል። አነጋገራችን እንደ ቃሉ እየሆነ መሄድ ይጀምራል። ከድርጊት ይልቅ በእርሱ ውበት ሁለንተናችን ይማረካል፤ እርሱ ባለበት ቦታ ከብሩና ቅድስናው በጣም ታላቅ ስለሆነ፤ በቅድስና የማገልገልን ምስጢር መረዳት እንጀምራለን። የምናየው የሕይወቱ ውበትና ቅድስና ለእርሱ ያለንን አድናቆት ከቀን ወደ ቀን እየጨመረ ስለሚሄድ የእምልኮና የጸሎት ሕይወታችን በታላቅ ፍጥነት ስለሚቀየር እድገታችን ያለ ምንም ማስታወቂያ መታየት ይጀምራል። ከእርሱ ጋር በመኖራችን የርኅራኄን ምስጢር በእርሱ ሕይወት ስለምናይ ከአገልግሎት በፊትም ሆነ በኋላ ለሌሎች በእውነት መቃተትን ቶሎ ብለን እንማራለን።

ከሁሉም በላይ ግን ከጌታ ጋር መኖር ሕይወታችንን ከጥሩ መስታወት በላይ ቁልጭ አድርጎ ስለሚያሳየን ብዙ ነገሮችን ይዘን በፊቱ መቀመጥ እንችልም። እውነተኛ የውስጥ ጸሎታችን “በደልንም በእኔ ውስጥ ብታገኝ እይ፤ የዘላለምንም መንገድ ምራኝ።” (መዝ. 138:24) የሚል ይሆናል። እርሱም በጸሎታችን መሠረት ልባችንን በደሙ ስለሚያነጻው የእርሱ ልብ ይኖረናል። “እንዲያስተምረው የጌታን ልብ ማን አውቆት ነው? እኛ ግን የክርስቶስ ልብ አለን።” (1ቆሮ. 2:16) የክርስቶስ ልብ ሳይኖረን በአገልግሎት ለማደግ መሞከር ራስን ከማታለልም በላይ ከእሳት መሃከል ውኃን መቅዳት መሞከር ይሆናል።

እንግዲህ ከእርሱ ጋር መኖር የሚያሳየን የራሳችንን ብቁ ያለመሆን ብቻ ሳይሆን የእርሱንም ጸጋ ነው። ያለ እርሱ ጸጋ

በአገልግሎት ማደግ አይቻልም። መለወጥም ማደግም የሚገኘው ከእርሱ ጸጋ የተነሳ ነው። ከዚህ ሁሉ ጋር ከእርሱ ጋር በመኖራችን የምንረዳው የአገልግሎት ግብ ብቻ ሳይሆን የአሠራርን ዘይቤ ጭምር ነው። ብዙ አገልጋዮች ጥሪያቸው መለኮታዊ ሆኖ እያለ አሠራራቸው ግን ሥጋዊ ነው። ከጌታ ጋር ከቆየን የምናድገው ሥራውን በማወቅ ብቻ ሳይሆን አሠራሩንም በመረዳት ነው። መልእክቱና ጥሪው ትክክል ሆኖ በአሠራሩ ሕጻንነት የሚያጠቃው አገልጋይ ብዙ ጊዜ ለእግዚአብሔር ሕዝብ የሚያቀርበው ያልተገለበጠ ቂጣን ነው። ያልተገለበጠ ቂጣ በአንድ በኩል ለመብላት የሚያጓጓ ቢሆንም በሌላው በኩል ግን ሊጥ ስለሆነ የመብላትን ፍላጎት ይዘጋል። የእንዳንዶችም አገልግሎት እንደዚያ መሆን ስለሚችል በአሠራርም ማደግ ይኖርብናል። ጌታ ኢየሱስ ይህንን አስመልክቶ ስለ ራሱ አገልግሎት ሲናገር እግዚአብሔር አብም መልእክቱንና ዘዴውን (አሠራሩን) እንደ ሰጠው ይመሰክራል። (ዮሐ. 12:49) ይመልከቱ።

አንደኛው - ከእርሱ ጋር በመኖር ነው። ማንም አገልጋይ ቢሆን ብቻውን ማገልገል እንደማይችል በግልጽ የሚረዳው ከጌታ ጋር ሲኖር ነው። ከእርሱ ጋር በመኖር የእርሱን ኃይል፣ ጥበብ፣ ፍቅር፣ ርኅራኄና ጸጋ ስለሚረዳ ከእርሱ ውጭ ለማድረግ የሚጥረው ሁሉ ከንቱ መሆኑ ግልጽ እየሆነለት ይሄዳል። ከጌታ ጋር ተጠምደን በምናገለግልበት ጊዜ ለአገልግሎት ብቁ የሚያደርግ ብርታት ሁሉ ከእኛ ሳይሆን ከእርሱ ዘንድ ይመጣል። በዚያን ጊዜ ብቻ ነው በእውነት ጳውሎስ የተረዳውን ምስጢር በማስተዋል “ነገር ግን የኃይሉ ታላቅነት ከእግዚአብሔር እንጂ ከእኛ እንዳይሆን ይህ መዝገብ በሸክላ ዕቃ ውስጥ አለን፤” (2ቆሮ. 4:7) የምንለው።

ሁለተኛው - የአገልግሎትን ሥልጣን ለመቀበልም ሆነ ለመረዳት

ከእርሱ ጋር መኖር አስፈላጊ ነው። ጌታ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን የጠራቸው ከእርሱ ጋር እንዲኖሩና የአገልግሎት ሥልጣን እንዲሰጣቸው ነበር። ከእድገት በፊት የተሰጠንን የአገልግሎት ጥሪና ከጥሪው ጋር የአገልግሎትን ስልጣን መገንዘብ መሠረታዊ ነገር ነው። በመንፈሳዊ ሥልጣን አጠቃቀም የአገልጋይ እድገት ይወሰናል። የተሰጠውን ስልጣን በአክብሮት ቅዱሳንን ለማነጽ፣ የጠፉትን ወደ ጌታ መንግሥት ለማምጣት ለሰጪው ክብር በሥራ ላይ የሚያውል አገልጋይ በሕይወቱ ያድጋል፣ አገልግሎቱም ፍሬያማ ይሆናል።

ከእርሱ ጋር መጓዝ

የአገልግሎት ጎዳና ረዥምና ውጣ ውረድ ያለው መንገድ ነው። ይህም ስለሆነ ልምምድ ካለውና መንገዱን ከሚያውቅ ሰው ጋር መጓዝ ነገሩን ውብና ውጤት ያለው ያደርገዋል። በዚህ ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የተሻለ አይገኝም። እርሱ የአገልግሎትን ውጣ ውረድ ብቻ ሳይሆን ክብሩንም የሚያውቅ ጌታ ነው። ሥጋን ለብሶ በበረት ውስጥ ከተወለደበት ጊዜ አንስቶ በሞቱም የሞትን ጣር አጥፍቶ የዲያብሎስን ሥራ ሽሮ በትንሣኤ ኃይልና ክብር ወደ አባቱ እስከ ዓረገበት ቀን ድረስ የተጓዘ ጌታ ነው። የአገልግሎት ጉዳና ብዙ አድካሚ ቢሆንም ታላቁ ነገር ጌታ ኢየሱስ ቀድሞ ሂደበታል። የአገልግሎት ጉዳና ራስን ዝቅ ማድረግን ይጠይቃል። ጌታ ኢየሱስም ቢሆን በዚሁ ነው ያለፈው። የራስን ፍላጎትና ሩጫ አስቀምጦ ለእግዚአብሔር ፈቃድ መገዛት ይጠይቃል። ይህንንም ጌታ ኢየሱስ ለአባቱ ፈቃድ ራሱን ሲያስገዛ ያንን ነበር ያደረገው። በእግዚአብሔር ኃይል ለሌሎች ፈውስና ነጻነት መኖርን ይጠይቃል። ጌታ ኢየሱስ ኖሮበታል። በዚህ ጉዳና ላይ

የሚፈትነው የጉዞው ውጣ ውረድ ብቻ ሳይሆን ከአገልግሎት መሳካት በኋላ የሚመጣው የሰዎች ሙገሳም ጭምር ነው። ለተሠራው ሥራ ሌሎች ተደስተው እግዚአብሔርን ከማመስገን አልፈው አገልጋዩንም የሚያሞግሱበት ጊዜ አለ። ጌታ ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም በውርንጫይቱ ላይ ተቀምጦ በገባበት ቀን ያንን ተለማምዷል። በሌሎች ሙገሳ ግን ዓላማውን ረስቶ ንጉሥ ለመሆን እጁን አልሰጠም።

የአገልግሎት ጉዳዩ ሌላ ጊዜ መስቀል ተሸክሞ ለራስ መብት ሳይከራከሩ ወደ ጉልጉታ መውጣትን ይጠይቃል። ጌታ ኢየሱስ በዚያም ሰላለፈ ከእርሱ የተሻለ የጉዞ ጓደኛ አይገኝም። አገልጋይ በዚህ ሁሉ ነው የሚያድገው።

እንግዲህ ለእድገት ከጌታ ኢየሱስ ጋር መጓዝ አማራጭ የሌለው ጉዳይ ነው። ከዚህ ጋር በአገልግሎቱ ውስጥ ማደግ ለሚፈልግ አገልጋይ መልካሙ ዜና የጠራው ጌታ አብሮት ለመጓዝ ዝግጁ መሆኑ ነው። ይህንን ሃሳብ ተጨባጭ በሆነ ሁኔታ የሚያሳየን ከትንሣኤ በኋላ ጌታ ኢየሱስ ከሁለቱ ደቀ መዛሙርቱ ጋር ያደረገው ጉዞ ነው። የሉቃስ ወንጌል ምዕራፍ 24ን በጥንቃቄ ማንበብና ማጥናቱ ነገሩን ግልጽ ያደርገዋል። በዚህ ምዕራፍ መሠረት ከጌታው ጋር የሚጓዝ አገልጋይ በሚከተሉት መንገዶች በአገልግሎቱ ውስጥ ያድጋል።

1) ጌታ ኢየሱስ በአገልግሎቱ ውስጥ ጓደኛ ይሆንለታል።

“ሲንጋገሩና ሲመራመሩም፣ ኢየሱስ ራሱ ቀርቦ ከእነርሱ ጋር ይሄድ ነበር፤” (ሉቃ. 24:15) ጌታ ቀርቦ ከእነርሱ ጋር ይሄድ ስለ ነበረ እንደኛ የእርሱ ሕልውና ነበረ። እነርሱ ግን አላወቁም ነበር። እንደዚህ አገልጋይ ከጌታ ሕልውና ወይም መገኘት የበለጠ የሚያረካው ነገር ያለ አይመስለኝም። ሁለተኛ እርሱ አብሮ ስለሚጓዝ

የእርሱ አገልጋዮች የሚያልፉበትን፣ የሚሄዱበትንና የሚነጋገሩትን ሁሉ ያውቃል። ንግግራቸውን ያዳምጣል፣ ፍርሃታቸውንና ድካማቸውን ይረዳል። ከዚያ በኋላ የሚጠይቃቸው ጥያቄ ለደከሙት “እርሱም፡- እየጠወለጋችሁ ስትሄዱ፣ እርስ በርሳችሁ የምትነጋገሩአቸው እነዚህ ነገሮች ምንድር ናቸው? ...።” (ሉቃ. 24:17) ለፍርሃታቸው ድፍረት፣ ለጥርጥራቸው እምነት፣ ለድካማቸው ብርታትን፣ ለክሳታቸው ወዝን መልሶ ይሰጣቸዋል።

እንግዲህ ለአገልጋይ የጌታ መገኘት ለእድገቱ ሁሉ መክፈቻ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ይህን ስለተገነዘበ ነበር ለቆላስይስ ክርስቲያኖች “ለእነርሱም እግዚአብሔር በአሕዛብ ዘንድ ያለው የዚህ ምስጢር ክብር ባለ ጠግነት ምን እንደ ሆነ ሊያስታውቅ ወደደ፣ ምስጢሩም የክብር ተስፋ ያለው ክርስቶስ በእናንተ ዘንድ መሆኑ ነው።” (ቆላ. 1:27) የአገልግሎት እድገት ምስጢር፡-

- ▷ የክብር ተስፋ ያለው ክርስቶስ ከእኛ ጋር መሆኑ፤
- ▷ ሕይወት ሊሰጥ የሚችል ክርስቶስ ከእኛ ጋር መሥራቱ፤
- ▷ ሊፈውስ የሚችል ክርስቶስ ከእኛ ጋር መቆሙ፤
- ▷ ሊለውጥ የሚችል ክርስቶስ ከእኛ ጋር መውጣቱ፤
- ▷ ይቅርታ ሊሰጥ የሚችል ክርስቶስ ከእኛ ጋር መሆኑ፤
- ▷ ኃይል ሊሰጠን የሚችል ክርስቶስ ከእኛ ጋር መገኘቱ፤
- ▷ ጥበብ ሊሰጥ የሚችል ክርስቶስ ከእኛ ጋር ሆኖ መምከሩ፤
- ▷ ማስተዋል ሊሰጠን የሚችል ክርስቶስ ከእኛ ጋር መሆኑ፤
- ▷ ሊመራን የሚችል ክርስቶስ ከእኛ ጋር መጓዙ፤
- ▷ የማይሸነፍ ጌታ ክርስቶስ ከእኛ ወገን ሆኖ መዋጋቱ፤
- ▷ የቃሉን ምስጢር የሚገልጥ ክርስቶስ ከእኛ ጋር መሆኑ

ናቸው።

ይህም ስለሆነ፤ የእገልግሎት ጉዞ ከእርሱ ጋር መገሰገስ ወደ እውነተኛ እድገት ይመራል፤ ያደርሳልም።

2) ሰማያዊ ምስጢሩን ለእገልጋዩ ያካፍለዋል።

ስለዚህ ነው ጌታ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ “ከእንግዲህ ወዲህ ባሮች አልላችሁም፤ ባሪያ ጌታው የሚያደርገውን አያውቅምና፤ ወዳጆች ግን ብያችኋለሁ፤ ከአባቴ የሰማሁትን ሁሉ ለእናንተ አስታውቄአችኋለሁና።” ያለው። (ዮሐ. 15:15) በእገልግሎት ጉዞ ላይ የእርሱ ወዳጅ ከሆንን በኤማሁስ መንገድ ላይ እንዳደረገው ከሙሴ ሕግ ጀምሮ በነቢያት እንደበት የተላለፈውን መለኮታዊ ምስጢር ሁሉ ያስረዳናል። (ሉቃ. 24:26-27)። ጌታ ቀርቦ ዕለት በዕለት የቃሉን ምስጢር በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ካልተረጎመልን በእገልግሎት ማደግ አንችልም። የእድገትና የብስለት ሁሉ መሠረት ቃሉን መረዳት፤ እንደ ቃሉ መኖርና ማገልገል መቻል ነው። ስለሆነም ከድርጊት ሁሉ በፊት ከእርሱ ጋር ሆኖ ለመማር ቅድሚያ መስጠት በጣም አስፈላጊ መሆኑን ማስተዋል ለምናደርገው እድገት ጠቃሚ እርምጃ ነው።

3) የእገልጋዩን ዓይን ይከፍታል።

“ዓይናቸውም ተከፈተ፤ አወቁትም፤...” (ሉቃ. 24:31) ከጌታ ጋር የምንጓዝ ከሆነ እርሱን እናይ ዘንድ ዓይኖቻችንን ይከፍታል። የእገልግሎት እድገት ትልቁና ከፍተኛ ደረጃ ጌታን በከብሩ ማየት ነው። ከጌታ ጋር ሆነን ስናገለግል መንፈሳዊ ዓይኖቻችን ስለሚከፈቱ በጥልቀት እርሱን ወደ ማወቅ እናድጋለን። ደቀመዛሙርቱም ዓይኖቻቸው ከተከፈቱ በኋላ “አወቁት” ይላል። እርሱን ከማወቅ የበለጠ የእገልግሎት እድገት የለም። ብዙ በእገልግሎት ውስጥ

የምንቸገርባቸውና ለእድገታችን እንቅፋት የሚሆኑ ነገሮች ዋንኞቹ የምናገለግለውንና የሳክንን ጌታ ካለማወቅ የሚመጡ ናቸው። ስለዚህ ለማደግ እርሱን ማወቅ አለብን፤ እርሱን ለማወቅ መንፈሳዊ ዓይኖቻችን ተከፍተው እርሱን ማየት መቻል ይኖርብናል። ለዚህ ደግሞ ቀርቦን ከእርሱ ጋር መኖርና መጓዝ መፍትሔው ነው።

4) የአገልጋዩን ልብ ይከፍታል።

“እርስ በርሳቸውም፡- በመንገድ ሲናገረን መጻሕፍትንም ሲከፍትልን ልባችን ይቃጠልብን አልነበረምን? ተባባሉ።” (ሉቃ. 24:32) ከኢየሱስ ጋር ስንጓዝ የሚከፈቱት ዓይኖቻችን ብቻ ሳይሆኑ ልባችንም ጭምር ነው። ልባችንን በቃሉ መክፈቻ በሚከፍትበት ጊዜ የፍቅሩ እሳት በውስጣችን መንደድ ይጀምራል። ከዚያ ጊዜ በኋላ የምናገለግለው በግዴለሽነት፣ በመሰልቸት፣ በልመናና በማጉረምረም ሳይሆን የትንሣኤውን ጌታ ስላየን ልባችን በፍቅሩ ስለተቀጣጠለ ይሆናል። ሐዋርያው ጳውሎስ ይህንን ምስጢር ስለተገነዘበ ነበር በኤፌሶን ለነበሩት ቅዱሳን እንዲህ ሲል የጸለየው። “ይህም የልባችሁ ዓይኖች ሲበሩ የመጥራቱ ተስፋ ምን እንዲሆን በቅዱሳንም ዘንድ ያለው የርስት ክብር ባለ ጠግነት ምን እንዲሆን ታውቁ ዘንድ ነው።” (ኤፌ. 1:18-19) በዚህ ጥቅስ መሠረት መንፈሳዊ ዓይኖቻችን ሲከፈቱ እንደኛ፡- “የመጥራቱን ተስፋ” እንረዳለን። አገልጋይ ለአገልግሎት መጠራቱን ብቻ ሳይሆን ለምን ዓይነት ተስፋ እንደ ተጠራ ከተረዳ በቀላሉ ተስፋ አይቆርጥም። የእግዚአብሔር ጥሪ ከደረሰንበትና ከተለማመድነው ሁሉ በላይ ነው። “ነገር ግን ዓይን፡- ያላየችው ጆሮም ያልሰማው በሰውም ልብ ያልታሰበው እግዚአብሔር ለሚወዱት ያዘጋጀው ተብሎ እንደ ተጻፈ፤ እንዲህ እንናገራለን።” (1ቆሮ.

2:9) ብሎ ቃሉ የመሰከረው ይህንኑ ነው። እንዲያውም የእድገት እንቅፋት “ደረሰኩ” ማለቱ ላይ ነው። መንፈሳዊ ዓይኖቻችን ተከፍተው በሩቅ ያለውን ካላየን “ደርሻለሁ” ብሎ በእገልግሎት ውስጥ መኩራራት ያለ ብዙ ጥረት የሚመጣ ነገር ነው።

ሁለተኛው “የርስት ክብር ባለ ጠግነት” ማየት መቻል ነው። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚናገረን በክርስቶስ የክብሩ ወራሾች ሆነናል። ስለዚህ እርሱንና ሕዝቡን ለማገልገል የሚያስፈልገን ሁሉ አለን። “በክርስቶስ በሰማያዊ ስፍራ በመንፈሳዊ በረከት ሁሉ የባረከን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ እምላክና አባት ይባረክ።” (ኤፌ. 1:3) ለእገልጋይ ይህን መረዳት ታላቅ በረከትና ነጻነት ነው። የክርስቶስ ባለ ጠግነትንና በእርሱ ያለንን የምንረዳው ከእርሱ ጋር ስንጓዝ ብቻ ነው።

ሦስተኛ መንፈሳዊ ዓይኖቻችን ሲከፈቱ “ከሁሉም የሚበልጥ የኃይሉን ታላቅነት” እንገነዘባለን። ይህ ኃይል ክርስቶስ ኢየሱስን ከሙታን ያስነሣ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው። እገልጋይ ያለ ትንሣኤው ኃይል ፍሬያማ እገልግሎትን ማበርከት አይችልም። የትንሣኤውን ኃይል ማወቅ ለእገልግሎት ያስታጥቀናል፣ ይቀሰቅሰናልም። ዓይኖቻችን ከተከፈቱ በኋላ ብቻ ነው ዘመኑን በመዋጀት በዚያች ሰዓት ተነስተን ወደ ተላክንበት በመሄድ የትንሣኤውን ኃይል በድፍረትና በሥልጣን የምንናገረው።

5) አእምሮው ይከፈታል።

እገልጋይ ከጌታ ጋር በመጓዝ ባለው ልምምድ ሲያድግ ጌታ ዓይኑንና ልቡን ብቻ ሳይሆን አእምሮውንም ይከፍትለታል። “በዚያን ጊዜ መጻሕፍትን ያስተውሉ ዘንድ አእምሮአቸውን ከፈተላቸው፤” (ሉቃ.

24:45) የተከፈተ አእምሮ የእግዚአብሔርን ነገር ያስተውላል፤ በቀላሉም ይለዩዋል። መላው አስተሳሰባችን የሚያንጸባርቀው የአእምሮአችንን ሁኔታ ነው። ስለዚህ መጽሐፍ ቅዱስ “በአእምሮአችሁም መንፈስ ታደሱ፤ ለእውነትም በሚሆኑ ጽድቅና ቅድስና እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረውን አዲሱን ሰው ልበሱ።” (ኤፌ. 4:24) ብሎ ይመክረናል። አእምሮአችን በጌታ ሲከፈት ስለ አገልግሎታችን፤ ስለ ሌሎችም አገልጋዮች፤ ስለ ተሠራው ሥራና ሊከናወን ሰላለው ዕቅድ በጣም ጤነኛ የሆነ አመለካከትና አስተሳሰብ ይኖረናል። በዚያን ጊዜ ነው አንድ አገልጋይ ቃሉ “እንደ ባለ አእምሮ እንዲያስብ እንጂ ማሰብ ከሚገባው አልፎ በትዕቢት እንዳያስብ ...” (ሮሜ 12:3) እንደሚለው እንደሚገባው ማሰብ የሚችለው።

6) የአገልግሎትን ኃይል ይቀበላል።

አገልጋይ ከጌታ ጋር በመጓዝ የእርሱም ወዳጅ በመሆን ብቻ ነው ኃይልን ከእርሱ መቀበል የሚችለው። የአገልግሎት ቅባት የሚሰጠው ጌታውን ለሚያውቅ ባሪያ ብቻ ሳይሆን ለእርሱ ክብር ለመኖር በታማኝነት በፊቱ ለሚገኝ ነው። የአገልግሎት ቅባት መንፈስ ቅዱስ ራሱ ስለሆነ ያለ ወዳጅነትና ታዛዥነት ሕይወት በውስጣችን በሙላት ሊሠራ አይችልም። እርሱ ደግሞ በሙላትና በነጻነት ካልሠራ በሕይወትም ሆነ በአገልግሎት በረከት ማደግ አይቻልም። ለዚህ ነበር ጌታ በምድራዊ ጉዞው መጨረሻ አካባቢ ላይ “እነሆም፤ አባቱ የሰጠውን ተስፋ እኔ እልክላችኋለሁ፤ እናንተ ግን ከላይ ኃይል እስክትለብሱ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆዩ።” (ሉቃ. 24:49) ያላቸው። ሐዋርያው ጳውሎስም መንፈስ ቅዱስ በገለጠለትና በራሱም ሕይወት በተለማመደው መሠረት ለወጣቱ ጢሞቴዎስ “የእውነትን ቃል በቅንነት

የሚናገር የማያሳፍርም ሠራተኛ ሆነህ፤ የተፈተነውን ራስህን ለእግዚአብሔር ልታቀርብ ትጋ።” (2ጢሞ. 2:15)) ይለዋል። የአገልግሎትን ኃይል ወይም ቅባት ብቻ መሻት አይበቃም። ለማደግ የሚፈልግ አገልጋይ የራሱን ትግል ትቶ በእሸታ መንፈስ ራሱን በጅምላ ሳይሆን “የተፈተነ ራሱን” ለጌታ ማቅረብ አለበት። የአገልጋይ እድገት “የተፈተነ ራሱን” በማቅረብና ባለማቅረብ ላይ የተወሰነ ነው። ራስን እንዴ መስጠት ለደህንነት ያደርሳል እንጂ በቅባት ሆኖ ጌታን ለማገልገል ብቁ አያደርግም። ለዚያ ብቁ የሚያደርገው የተፈተነ አስተሳሰብ፣ አመለካከት፣ አሠራር፣ እነጋገር፣ አኗኗር፣ ወዘተ. ይዞ መጥቶ “እነሆኝ” ማለት ነው። በቃሉ ውስጥ እንደ ተጠቀሰው ይህ በቃሉ፣ በጸሎት ሕይወትና በጥሪያችን መትጋትን የሚጠይቅ ነው።

7፡ ከጌታ ጋር መጓዝ ለበረከት ያበቃል።

ከኢየሱስ ጋር የተጓዙት ደቀመዛሙርት የተቀበሉትን የአገልግሎት አደራ ሂደው ሥራ ላይ ከማዋላቸው በፊት መጀመሪያ የተቀበሉት በረከትን ነበር። “እስከ ቢታንያም አወጣቸው እጆቹንም እንሥቶ ባረካቸው።” (ሉቃ. 24:50-53) አገልጋይ ካልተባረከ በረከት ሊሆን አይችልም። ስለዚህ ለሌሎች በረከትን ከማስተላለፉ በፊት እርሱ ራሱ መባረክ ይገባዋል። የእውነተኛ አገልግሎት ፍሬ ለሌሎች በረከት መሆን ነው። የእውነተኛ እድገት ሚዛን ምን ያህል እንደ ሰበከን፣ እንዳስተማርን፣ ወይም እንደ ዘመርን ወዘተ ሳይሆን ምን ያህል የበረከቱ ማስተላለፊያ እንደ ሆንን ነው። በብሉይ ኪዳንም ቢሆን እግዚአብሔር ለአብርሃም የገባው ቃል ኪዳን እንደኛው “እባርክሃለሁ” ሲሆን ሁለተኛው “ለበረከት አደርግሃለሁ” የሚል ነበር። (ዘፍ. 12:1-3) በአዲስ ኪዳን ውስጥ የአብርሃም ቃል

ኪዳን የእኛ እንደ ሆነ ቃሉ ሲያረጋግጥ “እናንተም የክርስቶስ ከሆናችሁ እንኪያስ የአብርሃም ዘር እንደ ተሰፋውም ቃል ወራሾች ናችሁ።” (ገላ. 3:29) ይላል። “ይህ ከሆነ ታዲያ ጥሪያችን ምንድን ነው?” ለሚለው ጥያቄ ይህን በረከት ተቀብለን ባልተቀየጠ ሁኔታ በረከቱን ለሁሉም ማስተላለፍ ነው።

ከጌታ በረከትን መቀበል >>>> በረከቱን ማስተላለፍ (ለሰዎች)

ስለዚህ ቀዳሚው ነገር በረከቱን መቀበል ነው። በረከቱን ለመቀበል እግዚአብሔር ለአብርሃም የገባው ቃል ኪዳን ሁሉ ለእኛ መሆኑን በክርስቶስ ውስጥም በረከታችን ፍጹም መሆኑን አምነን መቀበል አለብን። ቃሉ የአብርሃምን በረከት መውረሳችንን ብቻ ሳይሆን በክርስቶስ ኢየሱስ መንፈሳዊ በረከቶች ሁሉ እንደ ተሰጠን ሲመሰክር፡- “በክርስቶስ በሰማያዊ ስፍራ በመንፈሳዊ በረከት ሁሉ የባረከን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አምላክና አባት ይባረክ።” (ኤፌ. 1:3) ይላል። እንግዲህ ከዚህ አንጻር በአገልግሎት ማደግ ከሚፈልግ አገልጋይ ሁለት ነገሮች ይጠበቅበታል።

7.1 በክርስቶስ የተሰጠው መንፈሳዊ በረከት (ኤፌ. 1:3) እንዲጨምር በየጊዜው በጸሎት ቃሉን መመርመር ይኖርበታል። ይህን ለማድረግ ከኤፌሶን ምዕራፍ 1 ጀምሮ መጽሐፉን እንዲሁም መጽሐፍ ቅዱስን በጠቅላላ በጥንቃቄ ማጥናት አገልግሎቱን በረከት የተሞላበት አገልግሎት ያደርግልታል። ለምሳሌ ያህል ይህን ምዕራፍ ከመጻፈ በፊት ከኤፌሶን 1:3 ጀምሮ እስከ ኤፌሶን 6:24 ድረስ ያሉትን በረከቶች መቁጠር ጀምረ በቀላሉ 65 በረከቶች ቆጠርኩኝ። እንደ አገልጋይ አንዱን በረከት ብቻ ወስዶ እንኳ ቢያስተላልፍ በኤፌሶን መጽሐፍት ውስጥ ብቻ የተጻፈውን በረከት በየእሁዱ ለማስተላለፍ ከዓመት በላይ

ይፈጅበታል ማለት ነው።

7.2 አዲስ በረከት ከጌታ በየቀኑ መቀበልን መለማመድ ያስፈልገዋል። ጌታ ኢየሱስ ከእርሱ ጋር ለተጓዙትና ከቢታንያም ከተማ ውጭ ያደረገላቸው ይህንን ነበር። በሉቃስ 24:51 ላይ ጌታ ሐዋርያቱን ሲባርካቸው እነርሱን ለመባረክ የዘረጋው እጁን ሳያጥፍ ነበር ወደ አባቱ ያረገው። በአገልግሎት ውስጥ ላለን ይህ ጌታ ዛሬም ቢሆን እኛ ከራሳችን ቢታንያ (ጫጫታ፣ ሁካታ፣ ድምጽና ሩጫ ከበዛበት ኑሮ) ለተወሰነ ጊዜ ገለል ብንል ይባርከናል። እኛም ከዚያ በኋላ ለሌሎች በእውነት በረከት መሆን እንችላለን።

ሉቃስ 24:52-53 ስንመረምር በጌታ እጆች የተባረከው አገልጋይ በሕይወቱ ውስጥ የሚሆኑትን ማስተዋል እንችላለን። ለምሳሌ ያህል፡-

7.2.1 የተባረከው የሚባርኩትን የጌታን እጆች ያያል። ጌታ ኢየሱስ እጆቹን ዘርግቶ ስለ ባረካቸው ዓይኖቻቸውን ቀና አድርገው ሲመለከቱ ያዩት በእጆቹ መዳፍ ላይ የነበሩትን ምልክቶች ነበር። እነዚያ ምልክቶች የፍቅር ምልክቶች ነበሩ። በዚያ ውስጥ ነበር የእግዚአብሔር ጸጋ፣ ምሕረት፣ ፍቅር፣ ይቅርታ፣ ቸርነት፣ በጐነት ... የተላለፉት። ማንም አገልጋይ ደቀመዛሙርቱ እንዳደረጉት ሁሉ ይህን ከተረዳ ሕይወቱ ይለወጣል አገልግሎቱም ጥልቀት ይኖረዋል። ራሱ የጨመቀውን ወይን ማቅረብ ያቆምና በእነዚያ እጆች አማካይነት ጌታ ያዘጋጀውን ጸጋ አሳላፊ ይሆናል። በአገልግሎት ውስጥ ከጠማቂነት ወደ ጸጋው አሳላፊነት መሻገር ታላቅ እድገት ነው። የብዙዎች ጉልበት የሚደክመው የራሳቸውን ወይን በመጥመቅ ሲሆን ጊዜያቸው ደግሞ የሚባክነው የጠመቁትን ወይን በማስተዋወቅ ነው።

7.2.2. ለመባረክ ከቢታንያ መውጣትን ይጠይቃል። ቢታንያ

ከተማ ነበረች። በከተማው ውስጥ ብዙ ጫጫታ፣ ድምጽ፣ ሁካታ፣ ሩጫ፣ ወዘተ ይበዛል። ጌታ ኢየሱስ ግን ከዚያ ወደ ጸጥታ ሥፍራ አወጣቸው። ከዕለታዊ ሩጫውና ከሥራው ብዛት ወጣ ብሎ ብቻውን እንደ ጌታ ኢየሱስ ወደ ምድረ በዳ ወይም ወደ ተራራ የማይወጣ አገልጋይ ለዕለት የሚያስፈልገውን መቀበል አይችልም። ጌታ ኢየሱስ ለአገልግሎቱ የሚሆነውን የተቀበለው በዚህ ዓይነት መንገድ ነበር። ለሐዋርያትም ያሳየው ይህንኑ ነበር። ለእኔና ለእናንተም ያለው ጥሪ ወጣ በሉልኛ ልባርካችሁ የሚል ነው።

7.2.3. እውነተኛ በረከቶች ከአገልግሎት በፊት ይታያሉ። ደቀመዛሙርቱ ከተባረኩ በኋላ ወደ አገልግሎት ከመውጣታቸው በፊት በበዓለ ሃምሳ ቀን መንፈስ ቅዱስን እስኪቀበሉ ድረስ መጠበቅ ነበረባቸው። ይሁን እንጂ ወዲያውኑ በሕይወታቸው ውስጥ ከሆኑት ነገሮች፡-

አንደኛው ለጌታ ሰገዱለት። እውነተኛ በረከት ከአገልግሎት በፊት ወደ ትክክለኛው አምልኮ ይመራል። በአገልግሎት ለማደግ በአምልኮ ሕይወታችን ማደግ አማራጭ የሌለው ነገር ነው።

በሁለተኛ ደረጃ እውነተኛ በረከት ዘለቂታ ያለው የውስጥ ደስታ ይሰጣል። “በብዙ ደስታ” ጌታን ለማገልገል ወደ ኢየሩሳሌም ተመለሱ።

በሦስተኛ ደረጃ እውነተኛ በረከት ትዕግስትን ያበዛል። በጌታ በረከት የተነካ አገልጋይ የጌታን ጊዜ ጠብቆ በእርሱ ኃይል ለማገልገል የውስጡ ጥማት ስለሚሆን በእርሱ ያረፈ ነው። በረከት የውስጥ እረፍትንና ጸጥታን ያበዛል። እረፍት የሌለው አገልጋይ ብዙ ስለሚራወጥ የጌታን ጊዜ ከመጠበቅ በራሱ አጀንዳ መሮጥ ይቀናዋል።

በአራተኛ ደረጃ እውነተኛ በረከት ወደ ምስጋና ሕይወት ውስጥ

ያስገባል። “እግዚአብሔርን እያመሰገኑ” በጌታ በረከት የተነካ አገልጋይ ለማመስገን የሥራውን ፍሬ እስኪያይ አይቆይም።

በእምስተኛ ደረጃ የተባረከ አገልጋይ አንደበቱ በረከትን ያፈልቃል። ቃሉ “እግዚአብሔርን ... እየባረከ” እንደሚለው ጌታውን ይባርካል። ይህ ዓይነቱ የአንደበት ምስጋና ብቻ ሳይሆን በሁለንተናው እንደ ዳዊት ጌታን ማክበር መቻል ነው። “ነፍሴ ሆይ እግዚአብሔርን ባርኪ፣ አጥንቶቼም ሁሉ የተቀደሰ ስሙን። ነፍሴ ሆይ እግዚአብሔርን ባርኪ፣ ምስጋናውን ሁሉ አትርሺ፤” (መዝ. 102:1-2) በዚህ ዓይነት ሁኔታ ላይ ብቻ ሲሆን ነው አገልጋይ ክልቡ

“ንገሥ ንገሥ አለች ነፍሴ፤

ክበር ክበር አለች ነፍሴ፤

ልሰገድ ልሰገድ አለች ነፍሴ

የሱስ አንተ ነህ ንጉሤ

ተወግዶልኛል ሃፍረቴ ተመልሶልኛል ውበቱ

የሱስ አንተ ነህ ንጉሤ ሕይወቴ መድኃኒቴ” ማለት የሚችለው።

በሰድስተኛ ደረጃ የተባረከ አገልጋይ ከቤተ መቅደሱ አይለይም። “በመቅደሱ ኑር።” መቅደስ የጌታ ቃል ኪዳንና ክብር ያለበት ቦታ ነው። በእውነተኛ በረከት የተነካ አገልጋይ ከቃል ኪዳን ዞር አይልም። ለዚህ ነው ዳዊት “እግዚአብሔርን አንዲት ነገር ለመንሁት እርስዋንም እሻለሁ፤ በሕይወቴ ዘመን ሁሉ በእግዚአብሔር ቤት እኖር ዘንድ፣ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኘውንም አይ ዘንድ፣ መቅደሱንም እመለከት ዘንድ።” (መዝ. 26:4) ያለው። ይህ ነው የእውነተኛ እድገት ምልክት። አንተስ የት ነህ?